

ANKARA ULUCANLAR'DA
10 TUTUKLU KATLEDİLDİ

BU ÜLKEDE KATLİAM YAPMA ÖZGÜRLÜĞÜ MÜ VAR?

Özgür TAYAD'lı (Özgür Tutuklu Aileleri Yardımlaşma
ve Dayanışma Derneği) Aileler

Anadolu Haklar ve Özgürlükler Bülteni Özel Sayısı: 3

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Songül GÖLELİ

**Adres: Alemdar Mahallesi Kocarüstem Sokak
Zafer Han No: 7/3 Daire: 9-10
Cağaloğlu/İSTANBUL**

Telefon: 0 212 511 67 01

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

**Bizler, hapishanelerdeki devrimci
tutukluların aileleriyiz.**

Bizi tanırırsınız.

Kimi zaman hapishane önlerinde polisin gözaltına almaya çalışırken çekilen bir iki kare fotoğraftan ya da kamera görüntüsünden, kimi zaman yaptığımız gazete, parti binası, TBMM vb. ziyaretlerinden, kimi zaman da “evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz” pankartlarıyla gerçekleştirdiğimiz demokratik eylemlerden, kimi zaman da katledilen evlatlarımızın mezarları başında gözyaşlarımızı içimize akıttığımız görüntülerden tanırırsınız.

Oysa tutukluların durumu sadece bizim sorunumuz değildir. Elbette bizler evlatlarımızın her zaman yanında olduk, olacağız da... Ancak tutukluların durumu aynı zamanda ülkemizdeki demokrasi, insan hakları, hak ve özgürlüklerin durumunun somut bir göstergesidir. Bu gerçek 26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar’da bir kez daha görüldü. Evlatlarımızın can güvenliklerini sağlaması gereken, mevcut yasalarda bunu taahhüt eden devlet, evlatlarımızı vahşice katletti. Evlatlarımızın üzerine ateş açtı, sonra işkenceye aldı ve akla gelmedik işkence yöntemleri ile tek tek öldürdü.

Ne için?

Neden Ulucanlar’da bu vahşeti, bu katliamı gerçekleştirdiler?

“Tünel vardı” diyorlar, olmadığı anlaşıldı ama olsa bile böylesi bir katliam için geçerli neden midir?

“Silah kullandılar” dediler. Yalan söylüyorlar. Bir askerin bile yaralanmadığı ortada iken açıkça yalan söylüyorlar.

Yalanlarla katliamın üzerini örtmeye çalışıyorlar.

26 Eylül 1999 tarihinde Ulucanlar’da yaşananların adını koymak zorunludur. Bu bir katliamdır.

Evlatlarımızın “suçları” emperyalizmin ülkemizi yağmalamasına, ulusal onursuzluğa, işbirlikçi hükümetlere, yeni dünya düzenine, kendi ülkemizde “el” olmamıza karşı çıkmaktı. Onlar bağımsız, özgür bir ülke için tutuklandılar, ama asla geleceğe yönelik inançlarını, düşüncelerini terk etmediler. Böyle gelmiş böyle gider demediler.

Tutuklu olsalar da ülkelerinin geleceği için okudular, yazdılar, tartıştılar. Bedenleri tutuklu olsa da beyinleri her zaman halkları ve vatanları ile doluydu. İşte 26 Eylül 1999 gecesi evlatlarımızı katledenlerin *“teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz”* diyerek teslim almak istedikleri bu inançları oldu. Ama teslim alamadılar evlatlarımızı. Onlar katledildikleri ana kadar düşüncelerine, inançlarına bağlı kaldılar.

Evlatlarımızın katledilmelerine neden olan büyük “suçları” buydu işte. Onlar bizim evlatlarımız, oğullarımız, kızlarımızdı. Onları en iyi bizler tanıyoruz. Bundan gayrı söylenen, yazılan her şey yalandır. Bu nedenle bir de bizden dinleyin, okuyun evlatlarımızın nasıl katledildiğini...

ULUCANLAR HAPİSHANESİNDEKİ EVLATLARIMIZ NE İSTİYORDU?

Koğuş...

Evet, evlatlarımız sadece bir koğuş istiyorlardı. Çünkü sayıları son bir yıldır epey artmıştı. Ankara ve çevre polisi ile birlikte DGM'nin Orhan KARADENİZ, Nuh Mete YÜKSEL gibi hukukla ilgisi olmayan üyelerinin verdiği kararlarla tutuklananların sayısı her geçen gün artıyordu. Bu durum doğal olarak Ulucanlar hapisanesindeki sayıyı da ikiye katlamıştı. Bu durumun canlı tanıkları bizleriz.

Katliamdan kısa süre önce Ulucanlar hapisanesinden tahliye olan Akın BİRDAL da yaptığı açıklama ile Ulucanlar'da yaşanan sorunu ve yapılan resmi açıklamalardaki yalanları ortaya koymuştur:

(...) Koğuşların dar olması nedeniyle bir kişilik yatakta üç-dört kişi yatıyordu. Biz bunu cezaevi yönetimine, koğuşların temsilcileri ile birlikte aktardık ve çözüm bulunmasını istedik. Fakat fiziki yoksunluklar nedeniyle herhangi birşey yapılmasının mümkün olmadığı cevabını aldık.

Akın BİRDAL, aynı açıklamasında tünel kazıldığı sorusuna ilişkin ise *“Böyle bir şey kesinlikle söz konusu değil. Bu söylentiler tamamıyla yalan”* diyerek cevap vermiştir. (27 Eylül 1999)

Kendisi de kısa bir süre Ulucanlar'da tutuklu olarak kaldıktan sonra tahliye olan Avukat Zeki RÜZGAR'ın açıklamaları da yaşanan sorunun ne olduğunu göstermektedir:

(...) Tutukluların yatacak yer talepleri vardı ve bunu defalarca yetkililere ulaştırdılar. Bir yatakta 3-4 kişi kalıyordu. 24 saati bölüp nöbetleşe uyuyorlardı. Ancak talepleri dikkate alınmadı. Sorun katliamla çözülmeye çalışılmıştır. Yetkililer katliama onay vermişlerdir.

Evladlarımızın koğuş talebi türlü gerekçelerle karşılanmadı. Oysa bunu karşılamamanın koşulları vardı.

Ulucanlar hapishanesinde siyasi tutukluların kaldığı iki koğuş vardır. 5. koğuşta PKK, TKP-ML, TİKB, TKİP, MLKP vb. gibi davalar-
dan yargılanan tutuklular kalırken 4. koğuşta ise DHKP-C tutuklu-
ları kalmaktadır. Zaman içinde 5. koğuşta kalan tutukluları bulun-
dukları koğuş almaz olmuştur. Bir yatağa birkaç kişi düşmektedir. Tutuklular bu durumu hapishane idaresi ile bakanlığa iletiler. An-
cak bu başvurularından hiç bir sonuç alamadılar. Bunun üzerine 2
Eylül 1999 tarihinde boş bir koğuşa geçerek burayı da kullanıma
açtılar.

Koğuş işgalinin olmasıyla birlikte idare ile birkaç kez görüşü-
lür. Görüşmelerde *“Koğuşu boşaltın. Daha sonra bakarız”* şeklin-
de yaklaşır idare.

Aynı zamanda evlatlarımızın temel hakları olan aile ve avu-
kat görüşü, revire çıkma, mahkeme ve hastaneye gitme, iç görüş,
yiyecek ve diğer ihtiyaçları karşılanmayarak hapishanenin nor-
mal işleyişi bizzat idare tarafından tıkandı.

Evladlarımızın haklı taleplerine cevap vermeyenlerin başında
Ankara C. Başsavcısı Melih TARI gelmektedir. Melih TARI daha ön-
ce İzmir C. Başsavcısı iken yine 21 Eylül 1995 tarihinde Buca'da kat-
liam gerçekleştirmiştir.

Bunları bildiğimizden, Ulucanlar'da da katliam yapabilecek-
lerini düşünerek gece gündüz Ulucanlar hapishanesinin karşısında
bekleyerek görüşmek istedik, başvurular yaptık ama hiçbirine ce-
vap verilmedi. Böylece adım adım katliam için zemin hazırladılar.
Oysa evlatlarımızın sorunu çözülmeyecek bir sorun değildi. Mah-
kemeye çıkışları engellenerek örneğin Ahmet Savran, Aziz Dön-
mez gibi kısa sürede tahliye olabilecek tutukluların savunma
hakları da engellendi. Artık Ulucanlar adeta girişi olan ama çıkışı
olmayan bir toplama kampına çevrildi.

KATLİAM SALDIRISI NASIL GERÇEKLEŞTİRİLDİ?

Bu soruyu cevaplama gereken başta Adalet Bakanlığı olmak üzere devletin yetkilileridir. Ancak devlet yetkililerinin açıklamalarının hepsi birbirinin aynısıdır. Hatta bunlardan Adalet Bakanı H. Sami TÜRK utanmadan “rgt içi infaz yapılmış olabilir” gibi açıklamalar yaparak kendi katilliklerini gizlemeye çalışmaktadır.

Oysa her şey gayet açıktır. 26 Eylül 1999 tarihinde evlatlarımıza yönelen saldırı tam bir katliamdır. Yaşananların başka bir adı yoktur. Devlet evlatlarımıza saldırmış, ateşli silahlarla taramış, işkence yapmış, on evladımızı katletmiş, onlarcasını yaralamış ve değişik yerlere srmştir.

26 Eylül 1999 gecesı bu katliamın nasıl gerçekleştirildiğini, katliam saldırısını yaşayan ve saldırı sonrası tedavileri yapılmayarak Burdur Hapishanesi’ne götürülen Cem şAHİN, Mustafa SELÇUK, Erdal GöKOğLU, Sadık TÜRK, Barış GöNüLşEN isimli evlatlarımızın kamuoyuna yaptıkları açıklamadan aktarıyoruz:

(...) 26 Eylül, gece saat 03:00 civarında 3-4 koldan koğuşumuza saldırı başladı. 6. koğuşta malta kapısı ve çatıda askerin yığınağı sözkonusuydu. 6. koğuş adlı tutukluların koğuşudur. Işgal ettiğimiz 7. koğuşun 6. koğuşa açılan bir kapısı vardır. Burada askeri yığınağı fark ettik. Bütün bu noktalardan ve kulelerden eř zamanlı olarak asker, komando ve özel tim saldırıya geçti.

(...) Bu arada devlet güçlerince tek tek ateş etme, ardından da tarama biçiminde kesik kesik, yaylım ateşleri yapıldı. Bu ateş etmeler esnasında 5. koğuşta bulunan havalandırma boşluğunda Abuzer AT, Halil TÜRKER vuruldu.

(...) Bu arada TİKP dava tutsağı mit ALTINTAş yara almıştı. Daha sonra şehit olan mit ALTINTAş’la birlikte, ilk 10 dakika içinde 3 arkadaş vuruldu. Yaşanan ilk saldırıdan sonra 4. koğuşun havalandırmasına çekildik. şehit yoldaşlarımızı havalandırmanın bir köşesine yerleştirdik.

(...) Koğuşun içinde barikat kurmaya çalışıyorduk. Barikat kurmamızı bombalarla engellediler. Biz kurşunların üzerine yürüyerek yaralıları çekmeye çalıştık. Son koğuşun içinde 10-15 kişi kaldık.

Buradaki taramada DHKP-C dava tutuklularından Aziz DÖNMEZ şehit düştü. Koğuşun en sonuna kadar çekildik. Ayağa kalkarak, "Devrimci tutuklular teslim alınamaz" sloganlarıyla karşıladık onları. Koğuştan çıkarıldığımızda yaklaşık 200 metrelik bir mesafede işkenceciler sürüsünden oluşan bir koridor arasında tahta kalaslar, coplar, postal darbeleri altında yüzüstü sürüklenerek hapishanenin hamamına götürüldük. Orası artık bir hamam değil, işkencehaneydi. Yol üzerinde camlar özellikle kırılarak cam parçaları kesiliyor, özel sopalarla dövmele, akla gelebilecek her türlü işkence yöntemleri uygulanıyordu. Öldürmek amacıyla özel hedef seçilen devrimci tutuklulardan o ana kadar öldürülmeyenler arıyor, bulunduğu ayrı tutuluyor, öldürülmek amaçlı yoğun işkenceye tabi tutuluyordu. Diğer devrimci tutuklulardan ölümcül olanlar, yaralılar hastanelerde yeni işkence seanslarına gönderiliyordu. Bir kısmı ise sürgün amaçlı sınıflandırılıyordu. Bu sınıflandırma tutukluların aldıkları yaraların ağırlığına göre belirleniyordu. Bir kısmımızı hastaneye gönderiyorlardı, ama tedavi için değil, orada katledilmemiz için. Hapishanenin koridorunda süren bu 8-10 saatlik işkence kimimize hastahanede, kimimize sürgün arabalarında devam etti.

(...) Devletin yaptığı açıklamada ve basında arama yapmak için gelindiğinden bahsediliyor. Bunlar doğru değildir. Senaryodan ibarettir. Katliama meşruluk kazandırmak için söylenen sözlerdir. 26 Eylül gecesi tutukluların bulunduğu koğuşa devletin bu şekilde gelmesi ve arama yapması katliam niyetlerinin açık göstergesi. Aramaya geldiğini söyleyen devlet, neden o zaman "teslim olun" çağrısı yapmakta, arama yapacağız dememektedir? Silahlar, coplar ve kalaslarla yüzlerce asker ve özel timle koğuşlar kuşatılmış "teslim olun yoksa vuracağız" denmektedir. Kesin olarak arama amaçlı gelmediler. Katliam amaçlı geldiler. İlk andan itibaren silah kullanarak yayılım ateşi yapıldı. Bu, katliam için gelindiğini göstergesidir.

Evet, Ulucanlar Hapishanesi'nde 26 Eylül 1999 gecesi yaşananlar hakkında basın-yayında birçok şey yazıldı, söylendi. Ama ne yazık ki bunların çok büyük bir çoğunluğu gerçeği yansıtmadığı gibi, gerçekleştirilen katliamın da üzerinin örtülmesine hizmet ediyordu. Oysa devlet, içerideki evlatlarımıza karşı herkesin gözü önünde bir katliam gerçekleştirdi.

Katliam sonrası uzun süre yaralı evlatlarımızın nerede, hangi hastanede olduğunu öğrenemedik. Bunları netleştirdikten sonra ziyaretlerine gittiğimizde karşımızdakilerin kendi evlatlarımız olup olmadığına inanamadık. Gördükleri işkence fiziki görünümlerini tamamen değiştirmişti. Ankara'daki hastanelere götürülen evlatlarımızı ziyaret etmemiz önce engellendi. Sonra diğer hapisanelerde eylem yapan tutukluların "aileler görüştürülsün" talebi sonucu buna imkan tanındı. Ama birçoğu kendinde olmayan evlatlarımız o hallerinde bile polislerin, jandarmanın ablukasındaydı ve tedavileri engelleniyordu. Birkaç dakika sağlanan görüşmede konuşmamıza izin verilmedi.

Yaralı evlatlarımızdan olan Özgür SALTİK'ın annesi Şadiye SALTİK da görüşmek için hastaneye gidenler arasındaydı. Gördüklerini 29 Eylül 1999 tarihinde kamuoyuna açıkladı:

(...) 10 kadar polis ve jandarma eşliğinde görüşme yerine aldılar. Onu karşıma oturtular. Beni de karşısına. Önce tanımadım. 'Anne hoşgeldin' deyince, sesini duyunca o zaman tanıdım. Oğlumun ağzı her iki taraftan neredeyse kulaklarına kadar ve başının da alnından kafasının arkasına kadar dikişlerle dolu, her tarafında şişlikler var, ancak hiç bir sargı göremedim.

Yaralılar arasında bulunan Önder MERCAN'ın annesi Sultan MERCAN da oğlunu önce tanıyamamıştır:

(...) İçeri girdim, bir sandalye koymuşlar, iki metre öteye de bir başka sandalye. Oğlumu tanıyamadım, yalan yok. Orada oturuyor, zor konuşuyordu.

Yozgat hapisanesine götürülen ve ağır yaralı olan Cemal ÇAKMAK'ın kardeşi Binali ÇAKMAK'a anlattıkları da yaşanan saldırıyı olanca açıklığı ile gösteriyordu.

Binali ÇAKMAK, ağabeyinin saldırı sırasında sorguya alındığını, sorguya başgardıyan olan Yusuf adlı kişinin robocop kıyafetiyle katıldığını, cezaevleri müdürlerinin de sorguya katıldığını ve kendisini öldü zannederek bıraktıklarını belirttiğini kaydederek, sık sık suya batırılan neşterin bacaklarına batırıldığını söylediğini anlattı. Ağabeyinin sol bacağında 2 kurşun ve alnının sol tarafında bir kurşun bulunduğunu, kaburgalarının kırık, sırtının parçalandığını belirten Çakmak, ağabeyinin hayatından endişe duyduklarını da sözlerine ekledi.

Abuzer ÇAT'ı teşhis için morga alınan ailesi de tanıyamamıştır. Bunun üzerine morga teşhis için alınan Avukat Nurten ÇAĞLAR gördüklerini *“unutulacak gibi değil”* diyerek basına aktarmıştır. Abuzer ÇAT'ın sol omzunun parçalandığını, boynunda kesik izi bulunduğunu, vücudunun çeşitli yerlerinde siyah noktalar gördüğünü anlatarak, katliama tanıklık etmiştir:

“Kurşun yaraları, darp izleri var cesetlerin bir çoğunda. Ciğerler ve kalp gibi ölümcül noktalar hedef alınmış. İsmet KAVAKLIOĞLU'nun ise kafası tamamen parçalanmıştı. Teşhiste bile üç kez isim değişti, kim olduğu önce tespit edilemedi.”

Dikkat edilirse katliamı yaşayan evlatlarımız açıklamalarında Abuzer ÇAT'ın ilk vurulanlar arasında olduğunu söylüyorlar. Ama gerek teşhis eden avukatın açıklamaları gerekse adli tıp raporu Abuzer ÇAT'a öldükten sonra bile işkence yapılarak vücudunun parçalandığını göstermektedir. Aynı şey İsmet KAVAKLIOĞLU için de geçerlidir. Kurşunlarla yaralanan İsmet, daha sonra sorguya alınarak tanınmayacak bir hale sokulana kadar işkence yapılmış ve katledilmiştir. Katliam sonrası Burdur'a sürgün edilen Cem ŞAHİN'in annesi Melahat ŞAHİN'in yaptığı açıklamalar da İsmet KAVAKLIOĞLU'nun koğuştaki sadece kurşunlarla yaralı olduğu ama hammadde ayrıca işkenceye alınanlar arasında olduğunu göstermektedir.

(...) İsmet koğuştan alındığında omuzunda iki kurşun yarası vardı ve ölümcül değildi. Aldıktan sonra katlettiler bu arkadaşları.

(...) Koğuştaki sıkıp etkisiz hale getirdikten sonra bütün arkadaşları çırılçıplak soydular ve teslimiyet dayatmaya, vahşice işkence yapmaya devam ettiler. Buradan alıp hamama götürdüler ve yaklaşık olarak sekiz saat her türlü işkenceyi yaptılar. MİT, JİTEM, POLİS ve en son da faşist gardiyanlar işkenceye katıldı. “Teslim mi olacaksın ölecek misin” diye soruyor, “öleceğim” diyene ölünceye kadar işkence yaptılar. Vücutlarımızın her tarafında sigara söndürme, dipçik, cop sokma, kolları kırma, çeşitli yerlerine şiş sokma, neşterle kesme de dahil akla gelebilecek her şeyi yaptılar. Örneğin beni üç kez öldü diye attılar ama kıpırdayınca tekrar alıp tekrar işkence yaptılar. Bu aralıksız sürdü. Öldürebildiklerini öldürdüler, kalanları ise bayan-erkek demeden çırılçıplak ringlere doldurup öyle sevk ettiler.

Melahat ŞAHİN, kendisine bunları aktaran oğlu Cem'i ilk gördüğünde tanıyamıyor. Yüzünde deri kalmadığını, vücudunda ten rengi olan bir yer göremediğini, vücudunun siyah bir renk aldığını anlatıyor.

Ankara TİYAD Sekreteri Betül GÖKOĞLU ise toprağa verilmeden önce İsmet KAVAKLIOĞLU'nun bedenini görmüştür. Gördükleri katliamın bir başka delilidir:

(...) İsmet'in yanına girdim. Girdiğimde daha yıkanmamıştı. Çıplaktı. Yaralarını gördüm. Yüzü tanınmayacak haldeydi. Saçmalar, şarapnel parçaları vücuduna girmişti. Yüzü çok şişti, morluklar içindeydi. Boğazında yatay bir şekilde derin bir kesik vardı. En kötü durumda olan İsmet'in cesediydi.

Katliam sonrası tutuklulardan aldıkları bilgilerle açıklama yapan Avukat Zeki RÜZGAR, Avukat Selçuk KOZAĞAÇLI, Avukat Kazım BAYRAKTAR katliamın nasıl gerçekleştirildiğini kamuoyuna aktardılar. Avukat Zeki RÜZGAR'ın evlatlarımızın nasıl katledildiğine ilişkin yaptığı açıklamalar, yaralı kurtulan tutukluların anlatımlarıyla paralellik içindeydi:

(...) Cezaevinde 25 Eylül tarihinde keşif yapmışlar. Saldırının yaşandığı gün de görevli gardiyan ve memurlar çeşitli bahanelerle 4. ve 5. koğuşlardan çekilmişlerdir.

(...) Saldırının olduğu sabah saat 04:00 sıralarında askerlerin çatıya çıktıklarını ve çatıdan ateş ettiklerini, bu ateş sırasında Abuzer ÇAT ve Halil TÜRKER'in öldüklerini, daha sonra koğuşlara gaz bombası atıldığını öğrendik.

(...) Hemen arkasından da itfaiye araçları köpük ve su sıkma-ya başlamışlar. Bir insan boyunu aşan su ve köpükten dolayı boğulmaktan korkan tutuklular, kol kola koğuşları terketmişlerdir. Çatılarda bulunan askerler koğuşların duvarlarını delerek ateş etmeye devam etmişler. Havalandırmaya çıkan tutuklular, burada dipçik ve coplarla dövülmüşler.

(...) Tutuklular daha sonra banyoya götürülmüş ve işkenceden geçirilmişlerdir. Koğuş temsilcileri Nevzat ÇİFTÇİ, Cemal ÇAKMAK, İsmet KAVAKLIOĞLU ve Halil ÇAKMAK bu gruptan alınmış ve başka bir yere götürülmüş. Banyoda işkence görenlerin derileri yüzülmüş durumda ve banyoda 7 kişi ölmüş. Banyoya gidene kadar zaten 3 kişi ölmüş. Bu ifadeler ölüm tutanaklarında da yer almaktadır.

Katliam saldırısını yaşayan tutukluların, ailelerin, avukatların ve hatta devlet yetkililerin yaptığı açıklamalardan çıkan tek sonuç; **Ulucanlar katliamının planlı bir katliam olduğudur.**

Ulucanlar katliamı MGK, Başbakanlık, İçişleri ve Adalet Bakanlığının ilgili birimleri tarafından planlanmış ve yürütülmüştür.

Bu öyle açık bir gerçektir ki, cezaevinden sorumlu iki nöbetçi Cumhuriyet Savcısı'nın da katliamdan haberi yoktur. Oysa hapishane ile ilgili herhangi bir gelişme öncelikle cezaevinden sorumlu nöbetçi savcılar tarafından ele alınır. Ancak bu kez işleyiş aşağıdan yukarıya değil yukardan aşağıya gerçekleştirilmiştir. Nöbetçi savcılar ne sözde tünelden ne herhangi bir tünel ihbarından ne de arama yaptırmıyorlar vb... gibi olaylardan bilgileri yoktur. Çünkü bu tür olaylar sözkonusu değildir.

25 Eylül 1999 tarihinde görevli olan nöbetçi savcı Mustafa SAĞIROĞLU'nun hapishanede olağanüstü bir gelişmeden bilgisi ve tespiti yoktur. Savcı SAĞIROĞLU nöbetini 26 Eylül 1999'da Savcı Ahmet MUTLU'ya devretmiştir ve onun da "tünel var", "arama vermiyorlar" vb. gibi bir tespiti ve bilgisi yoktur. Öyle ki savcı Ahmet MUTLU'ya katliam gerçekleştirildikten sonra gelip "ölü muayene keşif tutanağı" hazırlaması için bilgi verilmiştir. Savcı Ahmet MUTLU'nun hazırladığı bu tutanak şöyle:

(...) Bugün (26.9.1999) Ankara 2'nci Bölge Cumhuriyet Savcısı olarak nöbetçi bulunduğum sırada, meydana gelen diğer trafik kazası gibi adli olayların incelenmesini yaptığım sırada saat 11:15'te adli tahkikat için bulunduğum mevkiye açılan telsiz işarı üzerine, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bir olayın bulunduğu bildirilmesi üzerine, saat 12.00'de refakatta zabıt katibi, bilirkişi, doktor otopsi yardımcısı, hizmetli olduğu halde adliyeye ait araçla Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne geldi. Cumhuriyet Başsavcısı Melih TARI ve Başsavcı Vekili Bekir SELÇUK ile Cezaevi Savcısı Mehmet BOZKURT'un cezaevinde hazır oldukları görüldü."

Oysa genel uygulama herhangi bir operasyon öncesi nöbetçi C. Savcısının haberdar edilmesidir. Nöbetçi savcının gelişmelerle ilgili hiçbir bilgisi olmadığı saatlerde Başbakan ECEVİT havaalanında "orada tünel kazıyorlarmış" vb. türü açıklamalar yapıyordu. Gerek bir gün önceki gerek 26 Eylül'deki nöbetçi savcılarının bilmediği "tünel"i ECEVİT nereden ve nasıl biliyordu?

Kuşkusuz ortada bir “tünel” vb. yoktur. Bu tamamen katliamın üzerinin örtülmesi için söylenen yalandır. Kaldı ki katliamın üzerinden 11 gün geçtikten sonra “havalandırma”da açılan göstermelik bir tünel göstererek yalanlarının büyüklüğünü de ispatlamışlardır.

5 yıl önce başka bir hapisanede çekilen resimler Ulucanlar’da “5 dakika önce” manşetleriyle yayınlandı.

Bartın hapisanesinde kalan Lütfü Topal isimli tutuklu için “örgüt içi infaz” sonucu öldürüldüğü yayınlandı ama bu haberin asılsız olduğu Lütfü Topal’ın açıklamalarıyla anlaşıldı.

Örneğin taleplerden birisi otopsiye avukatların da alınmasıdır. Bir diğeri yaralılarla ailelerinin görüştürülmesidir. Bir başkası evlatlarının katledilmesinin acısını taşıyan ailelere saldırılmaması, gözaltına alma uygulanmasına son verilmesidir. Yaralı arkadaşlarının tedavilerinin yapılması, bunun sağlanacağı koşulların bulunduğu hapisanelere toplanması vb... gibi bir dizi taleple direnişe geçtiler.

Bu talepler için yeni bir katliamı göze aldılar.

Böylesi talepler için ölümün göze alındığı bir ülkede ne denli demokrasiden, hak ve özgürlüklerden bahsedilebilir...

Evet öfkeliyiz. Hem de çok öfkeliyiz.

Siz, bir annenin canından bir parça olan evladını tanıyamamasının acısını anlayabilir misiniz? Bu nasıl bir işkencedir, bu nasıl bir vahşettir ki analar sağ veya ölü olan evlatlarını tanıyamaz olmuşlardır. Bu yapılan katliamın, vahşetin en açık ve tartışmasız kanıtıdır.

Ulucanlar katliamı ilk değildir, bu gidişle son da olmayacaktır. Sustukça, bunları sineye çektikçe bu katliamlar devam edip gidecektir. Susmak katillerin suçlarına onay vermektir. Bu, insan onurunun çürütülmesi, ayaklar altına alınması demektir. Onur, namus, vicdan sahibi hiç kimse öncelikle kendi onuru için “üst düzey yetkililerin” beyinlerini teslim almasına izin vermemelidir.

Bizler Özgür TAYAD’lı aileler olarak beyinlerini, onurlarını, vicdanlarını “üst düzey yetkililere” alet etmeyen herkese sesleniyoruz:

Bugün hapishanelerde yaşanan sorunların çözümü olarak evlatlarımızı, adına “hücre” veya “oda” denen tabutluklara gömmek gösterilmektedir. Ancak meşrulaştırılmaya çalışılan hücre tipi hapishanelerin açılma ısrarı ile Ulucanlar katliamının nedenleri arasında hiçbir fark yoktur. Her ikisi de evlatlarımızın inançlarını, kişiliklerini yok etmek üzerine kuruludur. Toplu olarak bulundukları koğuşlarda inançlarını teslim almak için nasıl katliam yaptıkları açıkken tek tek atıldıkları hücrelerde neler yapacaklarını tahmin etmek bizim için zor değildir.

İşte en son olarak 15 Ekim tarihli basında yer alan ve Ankara Barosu avukatlarının açıklamalarını anlatan haber gerçekleri yansıtır:

“Ankara Merkez Kapalı Ceza ve Tutukevi’nde 10 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan olayları güvenlik güçlerinin başlattığı iddia edildi.

Ankara Barosu’na bağlı 14 avukat, cezaevindeki yaralıların anlatımlarını ve kendi gözlemlerini raporlaştırdı. Raporda özetle şöyle deniliyor:

“26 Eylül 1999 günü sabaha doğru 04.00’te uyanık olan mahkumlar, çatılarda asker gördüklerini söyleyerek uyuyanları haberdar etti. Aynı anda 6 ve 7. koğuşların çatılarından hiçbir uyarı yapılmadan tarama atışına başlandı. Ateşten korunmak için 4. koğuşa geçmeye çalışan mahkumların üzerine, 4. koğuşun yanındaki 3. gözetleme kulesinden hedef gözetilerek ateş edildi. Bu atışlarda Halil TÜRKER ve Abuzer ÇAT isimli tutuklular yaşamlarını yitirirken Ümit ALTINTAŞ ve Zaffer KIRBIYIK yaralandı. Atışlar, 6 ve 7. koğuşların üzerinden, müşahade tabir edilen 14. koğuşun camlarından, MP-5, G-3 ve Kalaşnikof silahlar ile yayılım biçiminde; 3. gözetleme kulesinden sivil giyimli şahıslar tarafından pompalı tüfek (ya da çiftte) olarak tabir edilen av tüfeği ile hedef gözetilerek yapılmıştır. Sistemli işkenceye tabi tutulananların isimleri görevliler tarafından biliniyordu, ayıklanarak ayrı bir bölmeye götürüldüler. Aralarında Habib GÜL, İsmet KAVAKLIOĞLU, Cemal ÇAKMAK’ın da bulunduğu bu grup, koğuş temsilcileriydi.

GÜL ve KAVAKLIOĞLU, burada dövülerek öldürüldüler.”

Bizler Özgür TAYAD'lı aileler olarak diyoruz ki;

✓ Bu ülkede hukuk var, yasalar var deniyorsa, açık bir katliam olan Ulucanlar katliamının sorumluları derhal tespit edilmeli ve tutuklanmalıdır.

✓ Tutukluların can güvenliği sağlanmalı, insanca yaşamak için vazgeçilmez olan talepleri kabul edilmelidir.

✓ Katliam sonrasında iktidarın yaptığı açıklamalar kimseyi ikna etmemiştir, komiktir ve mizahidir. Gerçekler tüm açıklığıyla ortaya çıkarılmalı ve açıklanmalıdır. Bunun için barolar-dan, tutukluların avukatları ve ailelerinden, savcı, doktor vb. oluşan bir komisyon katliam yerinde yetkililerin hiçbir engellemesi ile karşılaşmadan araştırma ve soruşturma yapmalıdır.

Ben bu ülkede yaşıyorum, yasalardan, hukuktan yanayım diyen herkes katliamdaki gerçeklerin ortaya çıkarılması için çalışmalı bu konuda görevli saymalıdır kendini.

Yaşanan katliamlara sessiz kalmak istemeyen, onurunu, namusunu korumak isteyen, ben bu ülkede adalet istiyorum diyen, vicdanını köreltmemiş, dürüst kalmak isteyen tüm aydınları, siyasetçileri, basını ve kamuoyunu Ulucanlar katliamının peşini bırakmamaya, tutuklulara sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Özgür TAYAD'lı
(Özgür Tutuklu Aileleri
Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği)
Aileler